

ПРИЗРАЧЕТО ОТ ВАСАСТАН

Дребосъчето прекара един дълъг самотен ден и гореше от нетърпение вечерта да настъпи колкото може по-бързо. Очакваше я почти както вечерта преди Коледа. Поигра си с Бимбо, прелисти марки-те и реши няколко задачи, за да не изостава от своите съученици. А когато прецени, че Кристер вече се е върнал от училище, обади му се по телефона и му разказа за скарлатината.

– Не мога да идвам на зубкане, защото съм под карантина, разбираш ли?

Според него това прозвуча много изискано и Кристер очевидно беше на същото мнение, защото онемя.

– Може да го кажеш и на Гунила – заяви Дребосъчето.

– А не ти ли е скучно? – попита Кристер, когато успя отново да проговори.

– Ами!... – отсече Дребосъчето. – Нали си имам...

И млъкна. Щеше да каже „Карлсон“, а не биваше заради забраната на баща му. Наистина миналата пролет Кристер и Гунила няколко пъти се срещаха с Карлсон, но това беше преди баща му да нареди, че абсолютно с никого не бива да се говори за Карлсон. А сега Кристер и Гунила сигурно го бяха вече забравили и според Дребосъчето така беше по-добре.

„Защото той вече си стана мой собствен таен Карлсон“ – помисли Дребосъчето и на бърза ръка се сбогува с Кристер:

– Хайде, дочуване, нямам повече време.

Обядът насаме с госпожица Рог беше доста мрачен, но тя бе опържила чудесни кюфтета. Дребосъчето изяде много. За десерт получи ябълкова пита с ванилов сос. Тогава започна да си мисли, че госпожица Рог може би все пак не е съвсем безнадежден случай.

„Най-хубавото на Носорога е нейната ябълкова пита – разсъждаваше Дребосъчето, – най-хубавото на ваниловия сос е, че именно аз го ям.“

Въпреки това обядът не беше весел, защото толкова много места край масата останаха празни. На Дребосъчето му беше мъчно за майка му и баща му, за Босе и Бетан, за всеки поединично и за всички заедно. Не, наистина не беше весело, а освен това госпожица Рог през цялото време приказваше за Фрида, а от нея на Дребосъчето вече му ставаше досадно.

Най-сетне настъпи вечерта. Есента бе дошла и се мръкваше рано. Дребосъчето стоеше край своя прозорец, пребледнял от напрежение, и гледаше как звездите блещукат над покривите на къщите. Чакаше. Беше още по-лошо от Коледа. Тогава човек чака само Дядо Коледа, а какво беше той в сравнение с Призрачето от Васастан?... Нищо! Дребосъчето нервно загриза ноктите си. Той знаеше, че и Карлсон сега стои някъде на покрива и чака. Госпожица Рог беше в кухнята и киснеше краката си в леген с вода. Тя правеше ежедневната си баня на краката, но беше обещала след това да дойде и да пожелае на Дребосъчето лека нощ. Тогава беше моментът да дръпне звънеца. И после... Всемиловичи Боже, както казваше госпожица Рог... о, всемиловичи Боже, колко вълнуващо бе всичко това!

– Ако не дойде скоро, просто ще се пръсна – промълви Дребосъчето.

И тогава тя пристигна. Прекрачи прага с големите си, току-що измити, боси крака и Дребосъчето трепна като рибка – толкова се уплаши, макар и да я очакваше и да знаеше, че ще дойде.

Госпожица Рог го погледна недоволно:

– Защо стоиш по пижама на отворения прозорец? Я си лягай.

– Аз... аз само гледам звездите – заекна Дребосъчето. – Не искате ли и вие да ги погледнете, госпожице Рог?

Той изрече тази хитрост само за да я накара да отиде до прозореца. В същото време незабелязано пъкна ръката си зад пердето, където беше въженцето, и силно го дръпна. Той чу как камбанката зазвъня горе на покрива. Госпожица Рог се ослуша.

– Чувам камбанен звън в простора – рече тя. – Колко странно!

– Да, наистина странно – съгласи се Дребосъчето.

И притаи дъх. Защото от покрива плавно се спускаше едно бяло и доста закръглено призраче. Приближаваше, съпроводено с музика. Тя беше много тиха и много тъжна, но нямаше никакво съмнение, че в есенния здрач се разнасяха звуците на „Жалбата на Призрачето“.

– Там... ах, виж там... ах, всемилостиви Боже! – възкликна госпожица Рог. Лицето ѝ стана тебеширенобяло и тя се отпусна на един стол. А пък твърдеше, че не се страхувала от призраци!

Дребосъчето се опита да я успокои.

– Да, сега и аз започвам да вярвам, че съществуват призраци – каза той. – Но това там е такова едно мъничко привидение, сигурно не е опасно.

Госпожица Рог не го и слушаше. Тя се взираше с обезумял поглед през прозореца, където призракът устройваше удивително представление на изкусно летене.

– Махни го! Махни го! – задъхваше се тя.

Но току-тъй не можеше да се махне Призрачето от Васастан. То се носеше напред-назад, издигаше се и пак се спускаше, а от време на време се премятеше през глава във въздуха. Сърцераздиращата музика не секваше дори и докато то се въртеше.

Дребосъчето си мислеше, че всъщност гледката е просто красива и затрогваща: малкото бяло призраче, тъмното небе, осяяно със звезди, и тъжната музика. Но госпожица Рог бе на друго мнение. Тя сграбчи Дребосъчето.

– Ще изтичаме в спалнята и ще се скрием там!

Жилището на семейство Свантесон се състоеше от пет стаи, кухня, вестибюл и баня. Босе, Бетан и Дребосъчето имаха по една малка стаичка, майка му и баща му си имаха спалнята, а освен това имаше и голям хол. Сега, когато родителите му ги нямаше, госпожица Рог спеше в спалнята. Прозорците ѝ гледаха към двора, а тези в стаята на Дребосъчето – към улицата.

– Хайде! – задъхваше се госпожица Рог. – Ела да се скрием в спалнята!

Дребосъчето се съпротивяваше. Как ще бягат от призрачното явление, когато то едва беше започнало. Но госпожица Рог бе упорита.

– Бързай, докато не съм припаднала!

Въпреки че не искаше, Дребосъчето се остави да бъде завлечен в спалнята. Прозорецът и там беше от-

ворен, но госпожица Рог хукна към него и го затвори с трясък. Спусна транспарантите и извънредно старателно дръпна завесите. После се зае трескаво да трупя мебели пред вратата. Явно беше, че за нищо на света не желаше да вижда повече призраци. Дребосъчето не я разбираше – та нали преди това тя така ламтеше да ѝ се появят. Той седеше на леглото на баща си, гледаше я как се тресе и клатеше глава.

– Фрида сигурно не би се страхувала толкова – отбеляза момчето.

Но точно сега госпожица Рог не искаше и да чуе за Фрида. Тя продължаваше да примъква мебели – скрина, масата, всички столове и една малка етажерка за книги. Пред вратата се струпя внушителна барикада.

– Хà така! – заяви доволно госпожица Рог. – Мисля, че вече можем да бъдем спокойни.

Тогава изпод леглото на бащата прозвуча глух глас и заяви още по-доволно:

– Хà така! Мисля, че вече можем да бъдем спокойни! Сега сме залостени тук за цялата нощ!

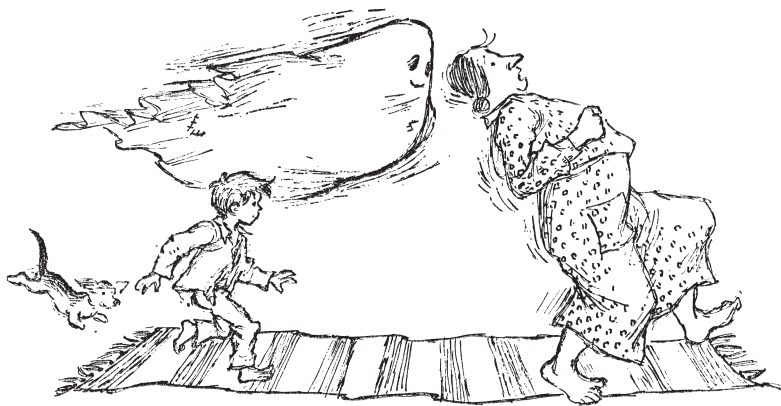
Призрачето излетя оттам и забръмча около тях.

– Помощ! – изкрещя госпожица Рог. – Помощ!

– За какво? – обади се призракът. – Да мъкна мебели ли? Аз да не съм хамалин.

На тези си думи самият призрак се смя продължително и глухо. Но не и госпожица Рог. Тя се спусна към вратата и започна така да разблъсква барикадата, та столовете полетяха на всички страни. Скоро барикадата бе съборена и госпожица Рог се втурна със силни писъци във вестибула.

Призракът я последва. Дребосъчето също. По-

следен се носеше Бимбо и лаеше като луд. Беше познал призрака по миризмата и сметна всичко за весела игра. Призракът явно бе на същото мнение.

– Хой, хой! – крещеше той и се стрелкаше край ушите на госпожица Рог. Но от време на време я оставяше да понабере преднина, та да стане по-интересно. Така се понесоха те из цялото жилище: напред госпожица Рог, а Призрачето подире ѝ – влязат в кухнята и излязат от кухнята, влязат в хола и излязат от хола, влязат в стаята на Дребосъчето и излязат от стаята на Дребосъчето – все отново и отново.

Госпожица Рог през цялото време така пишеше и врещеше, та накрая дори призракът сметна за необходимо да се опита да я успокои:

– Хайде, хайде, какво си се разкрещяла! Тъкмо когато ни е толкова весело!

Но и това не помогна. Госпожица Рог продължаваше да реве с цяло гърло и отново хукна към кухнята. Там на пода още стоеше легенът с вода, в който тя си бе киснала краката. Призракът я следваше по петите.

– Хой, хой! – извика той право в ухото ѝ и госпожица Рог се сгромоляса с трясък върху легена. Тя изрева като паракходна сирена, а призракът се обади:

– Шшшт! Ще умориш от страх и мен, и съседите. Ако не се държиш прилично, скоро ще довтаса полицията.

Целият под бе залят с вода, а в средата лежеше госпожица Рог. Но тя се привдигна невероятно бързо и се изпари от кухнята, а мократа ѝ пола я шляпаше по краката.

Призракът не можа да се стърпи и направи няколко хубави скока в легена, където все още имаше малко вода.

– Чудесно пръска по стените – поясни той на Дребосъчето. – А кой ли не обича да се спъва в легени, пълни с вода, и за какво е вдигнала тази олелия?

Призракът подскочи още веднъж в легена и след това искаше отново да подгони госпожица Рог. Нея обаче я нямаше. Но по паркета във вестибюла имаше следи от мокрите ѝ крака.

– Препускащ носорог – рече призракът. – Ето пресни следи. А накъде водят, скоро ще видим. Защото хà познай кой е най-умното куче следотърсач в целия свят.

Следите водеха към банята. Госпожица Рог се бе заключила вътре и отдалеч се чуваше нейният тържествуващ смях.

Призрачето задумка по вратата.

– Отвори, ти казвам!

Наново от банята се разнесе дързък смях.

– Отвори... иначе няма да играя! – извика призракът.

Госпожица Рог се смълча, но не отвори вратата. Тогава призракът се обърна към Дребосъчето, който стоеше край него задъхан от дългото бягане.

– Я ти ѝ кажи! Няма да е весело, ако прави така!

Дребосъчето предпазливо почука на вратата.

– Аз съм – рече той. – Колко време смятате да останете в банята, госпожице Рог?

– Цяла нощ, бъди сигурен! – отговори госпожица Рог. – Тъкмо си постилам във ваната с всички пешкири.

Тогава призракът се обади:

– Правете каквото си искате! Само разваляте всичко и изобщо не можем да се позабавляваме! Но хà познай, кой в такъв случай ще отиде да се появи на Фрида?

Дълго време в банята цареше пълно мълчание. Изглежда, че госпожица Рог размишляваше върху страшната закана, която ѝ бе отправена. Но накрая тя изхленчи умолително, с тънък жалостив глас:

– Хайде, недей, моля ти се! Не... Не бива!

– Тогава излез оттам – заяви призракът. – Инак отивам право на улица „Фрей“. И после Фрида ще ни

цъфне отново в телевизионния буркан – това е ясно като бял ден.

Чуха как госпожица Рог въздъхна няколко пъти. Сетне се провикна:

– Дребосъче, я си сложи ухото на ключалката, искам да ти пошушна нещо!

Дребосъчето изпълни молбата ѝ. Той залепи ухо на ключалката и госпожица Рог му пошепна:

– Аз мислех, че не се боя от призраци, разбираш ли, но се оказа, че ме е страх. Не можеш ли ти, като си толкова храбър, да помолиш онова ужасно създание да изчезне и да дойде друг път, когато вече ще съм посвикнала с него? Но в това време да не ходи у Фрида – това трябва непременно да обещае.

– Ще видя какво мога да направя – каза Дребосъчето и се обърна, за да преговаря с призрака. Но там вече нямаше никакъв призрак.

– Няма го! – изкрещя Дребосъчето. – Изглежда, си е отишъл вкъщи. Хайде, може да излезете!

Но госпожица Рог не посмя да излезе, докато Дребосъчето не беше претършувал цялата къща, за да провери дали наистина няма никакъв призрак.

После тя седя дълго време в стаята на Дребосъчето и трепереше от главата до петите. Но постепенно дойде на себе си, и то напълно.

– Ах, колко беше ужасно! – рече тя. – Но представи си, представи си само каква телевизионна програма ще стане! Фрида не е преживяла нищо, което да може да се мери с това!

Тя седеше и се радваше като дете. Само от време на време потръпваше, като си спомняше как призракът я преследваше преди малко.

– Откровено да ти кажа, до гуша ми е дошло от тези призраци – заяви тя. – Дано не видя повече този урод!

Още не се бе доизказала, когато от гардероба на Дребосъчето се разнесе глухо мучене, а на госпожица Рог това ѝ стигаше, за да запищи отново.

– Чу ли? Честна дума, призракът сега е в гардероба... Олеле, умирам!

Дребосъчето искрено я съжаляваше и просто не знаеше как да я утеши.

– Ами! – продума той най-сетне. – Сигурно не е призрак... знаете ли, може да е някоя кравичка... да, нека се надяваме, че е кравичка.

Но в този момент от гардероба прозвуча глас:

– Кравичка ли? Аз пък ти казвам, че не е!

Вратата на гардероба се отвори и оттам излезе Призрачето от Васастан с бялата си дреха, която Дребосъчето му бе ушил. С глухи призрачни въздишки то се издигна във въздуха и започна да се върти в кръг близо около полилея.

– Хой, хой, най-опасният призрак в целия свят, а не някаква си малка кравичка!

Госпожица Рог пищеше. Призракът кръжеше ли кръжеше все по-бързо и по-бързо. Все по-силно и по-силно пищеше госпожица Рог и все по-буен ставаше призракът.

Точно тогава се случи нещо. Призракът взе един много остър завой и не щеш ли, призрачната му дреха се закачи на една кукичка, която стърчеше от полилея.

Прас! – простена вехтият тънък чаршаф, дрехата се изхлузи и остана да виси на своята кукичка, а око-

ло полилея продължаваше да кръжи Карлсон в своите неизменни сини панталони, карирана риза и чорапи на червени райета. Толкова беше се увлякъл, че дори не забеляза какво се бе случило. Продължаваше да си лети и въздишаше, и стенеше по-призрачно откогато и да било. Но на четвъртата обиколка внезапно зърна онова, което висеше от полилея и се вееше от въздушното течение при неговия полет.

– Какви са тия парцали по лампата? – попита той. – Да не е някаква мухоловка?

Дребосъчето едва можа да промълви:

– Не, Карлсон, не е мухоловка.

Тогавя Карлсон огледа пълничкото си тяло и забеляза каква беля е станала – видя сините си панталони и разбра, че вече не е Призрачето от Васастан, а само Карлсон.

Той кацна пред Дребосъчето, при което от смущение изтрополи.

– Е, даа – проточи той, – беля може да се случи и на най-добрите – ето ви потвърждението... Да, даа, но това все пак е суета!

Госпожица Рог стоеше с прибеляло лице, вторачила очи в него. Тя жадно поглъщаше въздух, също като риба на суша. Но накрая успя да процеди няколко думи:

– Кой... кой... всемилостиви Боже, кой е този?

А Дребосъчето отвърна, едва сдържайки плача си:

– Това е Карлсон от покрива.

– А кой – задъха се госпожица Рог, – кой е този Карлсон от покрива?

Карлсон се поклони.

– Един красив, много умен и прилично дебел мъж в разцвета на силите си... представете си, това съм аз!